

MEN'S GILLETTE, STORY

BLADEFREGA



MEN'S GILLETTE, STORY

THE FAMILY · 07

सैतानी मुलगा.

"Enzo," माझी आई माझ्या वडिलांना म्हणाली, "आपल्याला त्याला निवासी शाळेत घालावे लागेल.

मला आता Nando आवरत नाही.

त्याच्यावर नियंत्रण ठेवणे अशक्य आहे.

त्याहून वॉर्ट म्हणजे, त्याचा काही भरवसा नाही."

ती थांबली.

"आज त्याने काय केले, माहीत आहे?"

"नाही. सांग."

"तो दुकानात माझ्यासोबत होता, आणि माझ्या नकळत लांब कात्री गायब झाली.

कापड कापायला मी वापरते ती.

तीस मीटरचे कापडाचे तागे.

मला दुसरी कात्री वापरावी लागली.

मी जवळजवळ तासभर शोधत होते.

मग मी त्याला परत येताना पाहिले.

शांत.

हसतमुख.

हातात कात्री घेऊन."

माझ्या वडिलांनी वर पाहिले.

“तो कुठे गेला होता?”

“कॅफेत.”

“काय करायला?”

“आपला मुलगा पाच वर्षांचा आहे, Enzo.

तू त्याचा बाप आहेस.

मूर्खासारखे हसण्याऐवजी थोडी जबाबदारी घेऊन बघ.

मला काळजी वाटते.

त्याचे पुढे काय होणार आहे?”

माझी आई घाबरली होती.

पण मी परत आलो तेव्हा, मी एकटा नव्हतो.

Orfeo कॅफेचे मालक Rocco Pizzimenti माझ्यासोबत परत आले.

ते इतके हसत होते की त्यांना धड उभेही राहता येत नव्हते.

Rocco यांच्या म्हणण्यानुसार, त्यांना मला अनेकदा भडवा म्हणायला मजा यायची.

त्या दुपारी मी हा प्रश्न निकालात काढायचे ठरवले होते.

“तुम्हाला माहीत आहे त्याने काय केले?” Rocco म्हणाले.

“तो ती कात्री घेऊन कॅफेत आला.

माझा गळा कापायला.

मी अंतर राखले आणि त्याची चेष्टा करत राहिलो.

सगळा कॅफे हसत होता.

पण तो हार मानायला तयार नव्हता.

शेवटी त्याला ओढून न्यावे लागले.”

माझे वडील हसले.

Rocco हसले.

गिन्हाईक हसले.

मी हसलो नाही.

अखेर Rocco यांनी मला भडवा म्हणणे थांबवले.

तेव्हाच त्यांना समजले की मी नेमका त्यांच्या अपेक्षेप्रमाणे नव्हतो.

माझी आई तो निष्कर्ष खूप आधीच काढून मोकळी झाली होती.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी, ती मला थेट निवासी शाळेत घेऊन गेली.

संत व्हिन्सेंटच्या भगिनी.

तिने नोंदणी शुल्क आणि वर्षाची फी एकाच हप्त्यात भरली.

विमा.

अठेचाळीस तासांत माझ्या परत येण्याविरुद्ध.

माझ्या भावी वागणुकीबाबत तिने मठाधिपती मदरशी एक खासगी समझोताही केला.

माझे वडील विक्री प्रतिनिधी होते.

मठाधिपती मदर नेपल्सच्या होत्या.

मागे वळून पाहता, विक्री प्रतिनिधी वडील आणि नेपल्सच्या मठाधिपती मदर यांचे हे समीकरण पुढे घडलेल्या जवळजवळ सगळ्याचे स्पष्टीकरण देते.

फारसे लक्ष वेधून न घेता, माझ्या वडिलांनी मठाला Gillette च्या प्रमोशनल साहित्याचा नियमित पुरवठा होईल, याचीही काळजी घेतली.

विशेषतः प्लास्टिकच्या पिशव्या.

पाचशे खोकी.

त्या वर्षात त्या सोन्याच्या मोलाच्या होत्या.

मिळायला कठीण.

महाग.

अपरिहार्य.

भगिनींना त्या फार आवडत.

जेव्हा जेव्हा साठा संपत यायचा, तेव्हा फोन वाजायचा.

Forcella च्या मठाधिपती मदर Maria Franca.

“श्री. Frega, कदाचित तुम्ही नमस्कार करायला एकदा येऊ शकाल.”

तेव्हाच मी एक महत्त्वाचा भेद शिकलो.

एक आध्यात्मिक नमस्कार असतो.

आणि एक सामाजिक नमस्कार असतो.

एके दिवशी सेल्स डायरेक्टर Raffaele Di Tullio यांनी माझ्या वडिलांसाठी घरी फोन केला.

त्यांच्या दुर्दैवाने, ते त्यांना सापडले.

“Frega, नमस्कार. कसे आहात?”

“ठीक आहे, डॉक्टर. धन्यवाद. पण हा सौजन्याचा फोन नाही.

सांगा.”

“मुख्यालयात आम्हा सगळ्यांना कुतूहल आहे.

एका विक्री प्रतिनिधीने संपूर्ण इटलीत वाटलेल्या सगळ्या प्रमोशनल साहित्यापैकी तीस टक्के साहित्य कसे काय वापरले, हे आम्हाला समजून घ्यायचे आहे.

निव्वळ कुतूहल.

आणखी काही नाही.

आम्ही तुम्हाला प्लास्टिकच्या पिशव्यांचे जवळजवळ बत्तीस पॅलेट पाठवले.

धंदा कसा चालला आहे, असा आम्हाला प्रश्न पडला आहे.

Gillette चा धंदा नव्हे.

प्लास्टिक-पिशव्यांचा धंदा.

तुम्ही त्या विकता आहात का?

नफा कमावता आहात का?

की नेमके काय चालले आहे, ते स्पष्ट करायला तुम्हाला आवडेल?"

माझे वडील कचरले नाहीत.

"मी व्हॅटिकनला मदत करतो आहे.

त्यांच्याकडे मर्यादित साधने आहेत.

बजेट नाही.

Reggio Calabria मधील संत व्हिन्सेंटच्या भगिनींनी, जिथे माझा मुलगा वाढतो आहे, त्यांच्या धर्मादाय कार्यात एका छोट्या भागीदारीची विनंती केली.

तुम्हीच मला शिकवल्याप्रमाणे, डॉक्टर, मी या उपक्रमाची प्रसिद्धी केलेली नाही.

अशा गोष्टी शांतपणे केलेल्या तुम्हाला आवडतात, हे मला माहीत आहे.

प्रसिद्धी नाही.

Gillette ची पद्धत."

शांतता.

एक दीर्घ शांतता.

अखेर:

"ठीक आहे, Frega.

मी आणखी साहित्य पाठवतो."

आठ वर्षे भगिनींनी एकही प्लास्टिकची पिशवी विकत घेतली नाही.

एक प्रश्न अनुत्तरित राहतो.

त्यांनी या सगळ्याचा धंदाच केला असता तर?

त्या नन होत्या.

पण त्या स्त्रियाही होत्या.

कोणीही चौकशी केली नाही.

निवासी शाळेच्या पहिल्या काही महिन्यांत किमान तीन घटना घडल्या, ज्या भगिनींना अत्यंत अस्वस्थ करणाऱ्या वाटल्या.

मला त्या अगदी सामान्य वाटल्या.

पहिली घटना लपाछपीच्या वेळी घडली.

आम्ही खेळायचो तेव्हा, मी हमखास भगिनींच्या खासगी खोल्यांमध्ये पोहोचायचो.

मला कुतूहल होते.

शिरोवस्त्राशिवाय नन कशा दिसतात, ते मला पाहायचे होते.

माझा सर्वात मोठा शोध म्हणजे एक भगिनी, जिचे केस जवळजवळ टाळूपर्यंत भादरलेले होते.

त्यानंतर, प्रत्येक शोधमोहीम एकाच इशान्याने सुरू व्हायची.

“सगळीकडे तपासा.

तो सैतान कुठेही लपलेला असू शकतो.”

मी त्यांचे दुःस्वप्न बनलो होतो.

भावना पूर्णपणे परस्पर होती.

दुसरी घटना सकाळच्या मिसच्या वेळी घडली.

दररोज साडेदहा वाजता चॅपलमधून बाहेर पडताना मुले रांगेत उभी राहायची.

एक भगिनी आपली जपमाळ पुढे करून एक साधा प्रश्न विचारायची.

“पृथ्वीवरील सर्वात शक्तिशाली कोण आहे?”

प्रत्येकजण मान्यताप्राप्त उत्तर द्यायचा.

“येशू ख्रिस्त.”

मग ते जपमाळेचे चुंबन घ्यायचे.

एका सकाळी मी त्या विधीत एक छोटासा बदल केला.

जपमाळेचे चुंबन घेण्याऐवजी, मी भगिनीच्या पोशाखाचे चुंबन घेतले.

मग मी म्हणालो:

“माझे बाबा म्हणतात, स्त्रिया देवापेक्षा जास्त शक्तिशाली असतात.”

प्रतिक्रिया तात्काळ आली.

जेवणापूर्वीच माझ्या आईवडिलांना बोलावणे धाडले गेले.

संस्थेला त्या सैतानाला काढून टाकायचे होते.

पुरेशा उदार चेकने पापाचे रूपांतर चिंतेत केले.

चिंता उल्लेखनीय वेगाने नाहीशी झाली.

चेकवर सहा शून्ये होती.

जुने इटालियन लिरा अतिशय मन वळवणारे होते.

निरागसतेच्या छायेत वर्षे रम्यपणे सरली.

केकचे उत्सव म्हणजे फुकट खाण्याच्या संधी.

नाटक म्हणजे सत्य सांगण्याची संधी.

जेव्हा जेव्हा मी राजकुमाराची भूमिका करायचो, तेव्हा मी प्रेक्षकांना सांगायचो की राजकन्येचे चुंबन घेऊ नये, कारण ती कुरूप आहे आणि तिच्या तोंडाला दुर्गंधी येते.

शिक्षिकांना ते मान्य नव्हते.

अखेर पाचवी इयत्ता आली.

मग अंतिम परीक्षा.

परीक्षा मंडळाच्या एका सदस्याने एक खासगी विचार सार्वजनिक जागेत निसट्ट दिला.

“अखेर.

आता आपली त्याच्यापासून सुटका होते आहे.”

सगळे काही मिटल्यासारखे वाटत होते.

सगळे काही संपल्यासारखे वाटत होते.

मी तीस वर्षे वाट पाहिली.

मग मी परत आलो.

मी Gillette च्या दाढीच्या पात्यांची ऑर्डर दिली.

आगाऊ पेमेंट.

असे कसे शक्य झाले, हे कोणीही कधीच विचारले नाही.

एकसष्ट वर्षे उलटली आहेत.

आजही प्रश्न उरले आहेत.

अलीकडेच माझी मुलगी माझ्याकडे पाहून म्हणाली:

“माफ करा, Nando.

मी तुम्हाला बाबा म्हणत नाही.

पण तुम्ही आहात तरी कोण, च्यायला?”

आह.

आहाहाहाहा.

Ferdinando Frega
Gillette Man ✂️